

Meredith Wild

**lubire
triумfătoare**

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1
Dublin, Irlanda

Erica

Am intrat pe ușile vopsite în negru ale localului The Widow și am păsit în energia din interior. Râsetele se înălțau deasupra murmurului neîntrerupt al clientilor îngrămădiți în mici separareuri însirate de-a lungul zidurilor. Înăнд mâna lui Blake într-o mea, am înaintat prin încăperea ce încurga vechiul bar pătrat, piesa centrală a acelui loc dedicat băuturii și petrecerilor.

După colț, un chip s-a luminat datorită bucuriei revederii și un zâmbet l-a oglindit pe al meu.

— Domnule profesor!

M-am desprins de Blake și mi-am croit drum către omul pe care, de-a lungul anilor petrecuți la Harvard, îl cunoscusem drept profesorul Brendan Quinlan. El s-a ridicat și m-a întâmpinat cu o îmbrățișare strânsă. Î-am atins cu palmele puloverul verde și aspru, în timp ce părul lui cărunt îmi gădila obrazul.

— Erica! Ce mă bucur să te revăd! Cum îți mai merge?

Accentul irlandez îi devenise mai pronunțat în lunile scurte de când ne despărțiseră. Cum aş fi putut să rezum tot ceea ce viața îmi scosese în cale după absolvire? Totuși, în clipa aceea, mă simteam...

— Grozav!

Am zâmbit larg și am simțit în urma mea căldura lui Blake, apoi mâna lui atingându-mi ușor partea de jos a spotelui. Mi-am ridicat privirea către bărbatul care, de la ultima întâlnire cu Brendan, îmi furase inima. Părul lui castaniu-închis fusese tuns cu grija pentru nunta noastră recentă. Bustul suplu și musculos îi era ascuns sub un pulover lejer, însă blugii i se întindeau așa cum trebuie peste contururile coapselor. Oi fi fost eu o proaspătă soție îndrăgostită lulea, dar nu eram singură în admirarea mea. Blake întorsese capete chiar și în cele câteva minute de când intraseră în local. și pentru că era al meu din toate punctele de vedere care contau, nu-mi mai păsa cine se uita la el. Profesorul i-a întins mâna.

— Tu trebuie să fii junele cel norocos.

Blake i-a strâns mâna, în timp ce un zâmbet îi încrețea colțurile ochilor căprui și adânci.

— Categoric sunt norocos. E o placere să vă cunosc. Erica vorbește foarte frumos despre dumneavoastră.

— Și despre tine, la fel. Voi doi formați acum o perioadă pe cîste. Brendan se uita când la mine, când la Blake.

— Experta și mogulul.

Am râs și m-am aplecat spre soțul meu.

— Expertă? Nu sunt sigură că am ajuns chiar până acolo.

Profesorul ne-a îndrumat către o masă din lemn vechi, la care ne-am asezat.

— Să nu te îndoiești! În orice caz, ar fi un titlu bun pentru o carte. S-ar putea să fiu nevoie să-l fur.

Mi-a făcut cu ochiul, gest care mi-a dat o strângere de inimă. Mi-era dor de îndrumarea și prietenia lui. Cândva atât de statornice, ele dispăruseră brusc după ce Brendan își începuse anul sabatic, iar eu mă aventureasem, pentru prima oară, în „câmpul muncii“. Am

în zâmbit în sinea mea, amintindu-mi cum ne petrecuserăm ore în șir revizuind planul meu de afaceri și întorcând ideile pe toate părțile, în timp ce căutam soluții pentru ca, printre eforturile de a clădi o companie, eu să-mi pot îndeplini și îndatoririle pentru licență. Nu aveam să uit niciodată ce însemnase pentru mine sprijinul lui și cum mă trimisese într-o călătorie care urma să mă supună unor încercări care-mi depășeau până și cele mai nebunești închipuiiri.

Brendan pornise spre Irlanda, aproape imediat după ce Blake apăruse în viața mea. Avusese, desigur, motivele lui. În ciuda faptului că la universitate se concentra asupra studiilor comerciale, plecase pe urmele unui altfel de vis, unul despre care eram nerăbdătoare să aflu mai multe.

— Cum merge lucrul la roman?

— Splendid! Pe aici sunt o mulțime de figuri care să mă inspire. Nu-i aşa, Mary?

Chelnerița, o femeie brunetă, cu părul des și cârlionțat, prins într-o clamă la spate, s-a apropiat de masă. Aducea cu ea o halbă închisă la culoare, plină ochi cu bere însipumată. A pus-o pe masă și s-a îndreptat, așezându-și mâinile în solduri, peste șireturile micului ei șorț negru.

— Vă bate la cap? Pot să-l dau afară. N-ar fi prima dată, nu, Bren? a întrebat ea și i-a făcut semn cu ochiul.

El a scuturat din cap, surâzând.

— Nu-i nevoie, iubire. O să fiu cât se poate de cumpărat.

Am comandat încă două halbe și, câteva ore mai târziu, încălzită de bere și de râsete, îl ascultam pe Brendan istorisind despre prietenii și aventurile de care avusese parte în localitate. Am vorbit și despre Harvard, retrăind cele mai frumoase amintiri ale mele din facultate. Pe celealte am avut grija să le ocoleasc. Brendan nu avea să afle niciodată despre acele umbre și speram sincer să nu descopere vreodată cât de aproape fusese Max de repetarea istoriei. Poate că la întoarcerea în Boston urma să audă despre acuzațiile aduse

împotriva fostului său student, dar, măcar pentru moment, era suficient de departe, încât să nu prindă de veste.

Blake și Brendan tocmai discutau despre una dintre afacerile soțului meu, când Mary s-a întors pentru a ne strângе paharele goale.

— Iat-o! Viitoarea mea mireasă, a mormăit Brendan, cu un accent cumva mai pronunțat decât atunci când sosiserăm.

— Of, tu!

Femeia i-a lovit în joacă brațul, abia ascunzându-și un surâs. Radiind, el a zâmbit larg, după care și-a reîndreptat atenția către noi.

— Mai luați una?

Mi-am aruncat privirea către tava lui Mary, plină de recipiente goale. Am fi putut să continuăm încă multă vreme, dar apoi să regretăm. Am scuturat din cap.

— Mie mi-ajunge. Voi doi dați-i înainte, dacă vreți.

Blake s-a lăsat pe spate, strecându-și brațul pe după umerii mei.

— Nu, ar trebui să ne întoarcem. Se face târziu.

Brendan a dat din cap, în semn de încuviațare.

— Sigur. Atunci dați-mi voie să vă conduc.

— Mă ocup de nota de plată și ne întâlnim afară, a zis Blake.

Brendan s-a apucat să protesteze, însă Mary nu i-a luat în seamă rugămintile de a plăti. Când în sfârșit s-a lăsat păgubaș, am părăsit amândoi zgromotul din interior, în favoarea mult mai potolitului freamăt al străzii. Oamenii treceau pe lângă noi în grupuri mici, intrând și ieșind din localurile învecinate. Semiluna făcea strada să lucească. Pietrele de pavaj erau stropite de urmele unei ploi scurte, pe care n-o observaserăm cât fuseserăm înăuntru. Mi-am băgat mâinile în buzunare și am cuprins cu privirea toate detaliile aceluia loc nou.

— Frumoasă noapte, nu-i aşa?

Brendan a inspirat adânc aerul serii.

— Este. Mă bucur foarte mult că am avut ocazia să ne spunem nouătile, domnule profesor.

— Brendan! Te implor, spune-mi Brendan! Măcar până când o să începi studiile postuniversitare și pe urmă ne lămurim noi.

Am râs.

— Puțin probabil, dar mi se pare corect.

— Presupun că tot ce-ai îndurat și-a servit drept educație.

Zâmbetul i-a pălit un pic, iar privirea a început să-i rătăcească pe lângă mine.

— Îmi pare rău pentru amicul Max. Habar n-aveam că o să fie așa o dezamăgire pentru cauza noastră, Erica. Văzusem un licăr de speranță în băiatul său... Eram sigur că o să se îndrepte după anii tinereții.

Mi-am lăsat ochii în jos, căci nu voiam să-i dau de înțeles ce mare dezamăgire fusese Max până la urmă.

— Nu-i nimic. Poveste veche, am spus încet, amintindu-mi de e-mailul prin care îl pusesem la curent pe profesor cu cele întâmpilate la doar câteva zile după ce aflasem că Max și fosta mea angajată, Risa, furaseră informații din companie și le folosiseră pentru a-și lansa propria afacere rivală. Nu voisem ca Brendan să se simtă vinovat, ci doar să-l feresc să trimită pentru sprijin la Max vreun alt student neștiitor.

Acesta din urmă se dovedise a fi mult mai periculos decât îl crezusem inițial. Poate că, dacă n-aș fi devenit atât de apropiată de Blake, n-ar fi fost atât de important pentru el să mă distrugă cu toate armele pe care le avea la dispoziție. Dar nu intenționam să-i găsesc scuze și nici nu voiam ca altcineva să treacă prin ce trecusem eu.

— Poate că lucrurile s-au îndreptat într-un fel, prin faptul că l-am cunoscut pe Blake. Vorba aia, tot răul spre bine.

— Foarte adevărat. Ultimele câteva luni au fost grele, însă n-aș fi putut să le fac față fără el.

Întotdeauna mă mândrisem cu independența mea. Fusesem părăsită, rănită și abandonată. Fusesem subestimată și trimisă la plimbare. Niciodată nu crezusem că o să-mi iau un asemenea angajament

față de o altă ființă umană. Totuși, nu mă vedeam trecând la fel prin ultimele câteva luni, fără să-l fi avut pe Blake alături. Și nu-mi puteam închipui prezentul, sau orice zi din viitor, fără dragostea și sprijinul lui. După tot ce înduraseră, îmi venise ușor să-i spun „da“, să-i împărtășesc jurăminte și să-i dăruiesc increderea mea.

— Gata?

Blake a ieșit pe ușa localului și s-a oprit lângă mine, punând imediat capăt gândurilor mele și discuției pe care o purtam. Nu pot spune că m-a deranjat cătușii de puțin. Îmi plăcuse la nebunie întâlnirea cu vechiul meu prieten, însă mă simteam pregătită să mă întorc în brațele lui Blake, într-un loc liniștit, în care să fim doar noi doi. La urma urmei, eram în luna noastră de miere.

Mi-am mușcat buza, zâmbind. Luna de miere, cu *soțul* meu.

M-am întors către profesor, pentru o ultimă îmbrățișare, după care ne-am luat rămas-bun și ne-am despărțit.

Blake și cu mine am luat-o pe deja cunoscutul drum de întoarcere către hotel, străbătând străzile întunecate și întortocheate din centrul orașului Dublin. Aerul era încărcat de rămășițele ploii și de persistentul parfum al florilor proaspete, vândute pe trotuar cu câteva ore în urmă.

Tinându-l de mâna pe Blake, admiram detaliile arhitecturale ale clădirilor ce încadrau vechile drumuri și salutam din priviri chipurile cu ochi strălucitori care ne ieșeau înainte pe trotuar. Se apropia miezul nopții, dar programul ne fusese complet dat peste cap și nu mă grăbeam nicăieri, atâtă vreme cât eram împreună cu soțul meu.

Revederea cu fostul meu profesor fusese ca o secvență dintr-o perioadă mai simplă a vieții mele. Se întâmplaseră foarte multe de la acea primă întâlnire în sala de ședințe de la Angelcom, întâlnire pe care profesorul Quinlan o pusese la cale cu ajutorul lui Max. Pe atunci nu aveam de unde să știu că o să mă îndrăgostesc până peste cap de investitorul obraznic care stătea în fața mea... că o să-i devin soție. Dar iată-ne, cum nu se poate mai strâns legăți unul de celălalt.

Blake m-a tras mai aproape de el și mi-a atins încet obrazul cu un sărut bland.

— Îmi place de Brendan. Înțeleg de ce v-ați împrietenit.

Am zâmbit.

— Mi se pare ciudat să-l numesc prieten, de vreme ce a fost mult mai mult, dar e adevărat. El m-a încurajat să-mi construiesc afacerea, pe vremea când aveam o mulțime de îndoieri. El e motivul pentru care am luat-o pe calea pe care am luat-o.

— O cale care te-a dus drept la mine.

M-a strâns de mâină.

— Norocul meu.

M-am uitat în sus și l-am pupat pe obraz în timp ce mergeam. Și eu eram norocoasă. Nu puteam să neg. Dar cu toate visurile mele de la început, când îmi imaginam unde o să mă ducă antreprenoriatul, niciodată nu mi-aș fi închipuit că drumul meu avea să fie aşa. Cu ajutorul lui Sid și Alli, clădim o firmă care crescuse și atrăsese parteneri din afară, ce promiseseră să o ducă la următorul nivel. La câteva zile după ce îmi cedasem dreptul de proprietate asupra companiei, aflasem că frâiele urmau să fie preluate de Isaac Perry și de fosta iubită a lui Blake. Devastatoarea întorsătură pe care o luaseră evenimentele mă azvârlise într-un vîrtej emoțional din care încă nu-mi revenisem complet.

Gândurile mi s-au îndreptat către ultima zi în care pusesem piciorul în sediul Clozpin, neștiind încă ce făcusem și la ce renunțasem prin semnatura mea. Mi-am amintit că, orice avea să se întâpte de atunci înainte, indiferent dacă afacerea înflorea sau se prăbușea în flăcări, eu n-aș mai fi putut să mă întorc la ea.

— Ești tacută. La ce te gândești? m-a întrebat Blake.

Am răsuflat adânc și am scuturat din cap.

— La afacere, cred. Uneori tot nu-mi vine să cred că nu mai fac parte din ea.

— Nu trebuie să te lași măcinată de asta, mi-a zis el încet. A trecut, iar tu ai în față un viitor luminos.

— În cea mai mare parte a timpului încerc să nu mă gândesc.

El a tăcut preț de câteva clipe, după care a vorbit din nou.

— Știi că încă doare. Și nu-mi place deloc că a trebuit să părăsești un lucru în care ai investit o parte atât de mare din tine. Dar acum ești liberă. Învârti lumea pe degete. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu-i un lucru rău.

Poate că avea dreptate, însă încă mai existau multe necunoscute în legătură cu viitorul meu profesional.

— Clozpin îmi dădea un scop în viață. Nu pot decât să sper că noile proiecte ale lui Geoff o să-mi creeze aceeași senzație. Măcar am rămas cu majoritatea celor din echipă, aşa că n-o să mă simt complet străină.

Grație faptului că Blake mă numise în consiliul de administrație al Angelcom, avusesem ocazia să investesc în alte planuri care să umple golul. Geoff Wells era programator și avea aceeași scânteie antreprenorială pe care o recunoșteam la mine. Ajungea că, în timp ce Clozpin se ducea de râpă, Sid, Alli și cu mine întrezărisem ceva îndeajuns de promițător, încât să ne strângem în jurul conceptului său și să-l transformăm în următoarea noastră afacere.

— Am suficientă experiență ca investitor, încât să recunosc pasiunea atunci când o văd. O văd la Geoff și am văzut-o mereu la tine. Tu o să dai totul din tine, ca să transformi colaborarea cu Geoff într-un succes. E în firea ta. Crede-mă! O singură ocazie care n-a decurs conform planului n-o să schimbe asta.

Nu uitasem dezamăgirea acelei înfrângeri care-mi zdrobise sufletul. Dar, cu timpul, reușeam să mă distanțez tot mai mult emoțional de ceea ce făcuseră Isaac și Sophia. Puteam să văd din ce în ce mai clar experiența drept ceea ce era ea: un capitol... o învățătură de minte pe care nu aveam să-o uit prea curând. Însă cu toate că smulgerea din compania care însemnase atâta pentru mine nu mai era la fel de chinuitoare ca la început, rana încă dorea.

— Poate. Nu izbutesc să scap de sentimentul că am... eşuat cumva.